

# Hết Vui

Du Uyên

Cái gì nhiều quá cũng không tốt mà ít quá cũng không tốt, tóm lại không có gì tốt trong bài viết này...



## Không quay phim chụp ảnh Tam 🚫

2 ngày qua sau khi Tam nổi tiếng trên mạng xã hội đã có rất nhiều rv và người có tâm ảnh hưởng trên mạng xã hội đến và quay Tam làm conten ,Tam nổi tiếng việc như thế là không thể tránh khỏi . Sau 2 ngày thì mình cảm thấy nó ảnh hưởng đến việc kinh doanh và buôn bán của quán mình . Nhà mình chỉ là 1 quán bán gia đình nhỏ lẻ việc đến quay như vậy đã làm ảnh hưởng đến cuộc sống của Tam , quán và hàng xóm xung quanh . Khách yêu thương Tam và ủng hộ quán mình rất biết ơn. Nhưng yêu quý quán và Tam thì mình ghi nhận còn đến để quay conten đăng lên mạng mình xin phép từ chối cho ghi hình ạ 😊  
Trân trọng và cảm ơn ! #beonuong #nửngngon #63thinhquang @Tam công chú

Một bài viết kêu gọi mọi người thương cụ cao niên bán bánh xèo lủi thủi ở góc chợ. Sau một đêm, cụ bà được cả thành phố “thương” cùng lúc. Hôm trước mỗi ngày bán 50 cái bánh xèo là “đủ sở hụi”, hôm sau người đặt 10 cái, kẻ gom 50 cái, ai cũng nghĩ mình đang cứu rỗi một đời người. Kết quả: cụ già loay hoay đồ gần 150 cái bánh xèo trong một buổi.

Một chú chó ở Hà Nội bỗng nổi tiếng, khiến quán nướng của chủ của chú chó nổi tiếng, nhưng người chủ thấy như vậy không ổn – Nguồn: Facebook

Thử tưởng tượng, hình ảnh một cụ già ốm yếu, tay run run buộc phải bật chế độ “đầu bếp của nhà hàng tiệc cưới”. Niềm thương biến thành một kiểu hành hạ âm thầm. Chưa hết. Cái xe nhỏ ở góc chợ khi không đông khách, cụ chưa quen – hàng xóm cụ chưa quen, cả chợ chưa ai quen... Trong “tiệm” thì không đủ bột để pha cũng không đủ nước mắm, rau sống để phục vụ. Lập cập nên đôi lúc bà quên khách này không ăn ớt, khách kia dị ứng tôm, khách nọ chỉ thích bánh đẹp để chụp hình... Ngoài “tiệm” thì không có chỗ để xe cho khách. Góc chợ thông thoáng nay chen chúc kẻ ra vô làm người trong chợ khó chịu. Tiệm bà cụ bị khách cũ từ mặt, khách mới chê toại bởi nhiều ngày sau ...

Một người đàn ông trung niên nặn tượng bằng đất sét ở Vu Hồ, An Huy, cũng vậy. Trước đây, ông ngồi một góc, thong thả nặn con này con kia, chờ khách ghé mua vài món, đủ tiền uống trà. Không ngờ, một ngày nọ, số phận bỗng rẽ sang lối khác, và lối đó nghe đâu toàn

người chen chúc, mà không thấy lối đi. Tất cả bắt đầu từ một con chuột bột mà khách thấy dễ thương, quay clip đưa lên mạng. Ai ngờ, video được chia sẻ chóng mặt, người ta đổ xô tới cổ trấn chỉ để xếp hàng chờ được nặn tượng. Có một buổi sáng, ông vừa tới sạp đã đứng khựng lại. Người chen chặt kín. Đường vô phải đi vòng 3 vòng mới tới được chỗ.

Ngày đầu tiên, ông còn cười như hoa nở – Bao nhiêu ngày ngồi ế, nay khách đông nghẹt, tiền vô như nước. Nhưng qua tới ngày thứ 3, niềm vui teo lại, bởi khách quá đông nên phải ngồi từ 9 giờ sáng tới 9 giờ tối, tay nặn không dừng, mắt nhìn không kịp. Nụ cười ông tắt dần... Chính quyền địa phương cũng cho người tới livestream hình ảnh ông làm việc để kéo thêm khách du lịch. Tự nhiên, ông không chỉ là thợ nặn tượng mà còn thành “điểm nhấn văn hóa” dưới ống kính cán bộ. Đến ngày thứ 5, ông chịu không nổi, kéo ông anh đang làm việc ở trấn bên qua cứu viện. Nhưng chỉ 3 ngày sau, ông anh cũng cười không nổi... Nhiều cư dân mạng đã ghép những hình ảnh của họ trước và sau khi “viral”, cho thấy “khi niềm vui biến thành công việc nghiêm túc thì bớt vui một chút”.



Cùng một hoàn cảnh – một nhân loại đang ế bình yên bỗng bị nổi tiếng – Nguồn: Facebook

Chung quy thì cũng tại bản thân. Tôi cũng từng là nạn nhân của việc cố ép mình vào cái khuôn thay vì chủ động từ chối khi thấy hơi nhức nhức. Cỡ mười năm trước, mỗi dịp Trung Thu là tôi lại thích nặn bánh hình đàn

heo để vừa ăn vừa chơi. Quả tình, bánh không ngon (chắc cũng không dở) nhưng quý ở cái bóng dáng kỷ niệm và làm thủ công. Một năm nọ, hàng xóm đặt mua vì thấy ngộ. Tôi đặc ý vô cùng vì dự được người ta mua bánh của mình làm. Tôi khoe lên mạng, người quen hỏi có bán không, tôi nổi máu kinh doanh và nhận đơn. Người quen của người quen cũng đặt... Mấy năm liền, cứ vào mùa trăng là tôi chìm trong bột, vừa mệt vừa chỉ nghe lời ra tiếng vào chứ không thấy tiền lời. Mà bánh toàn bột, nước đường với đậu xanh, bán mắc thì không nở với tha nhân, bán rẻ thì không với với bản thân. May mắn, tôi chỉ kiên trì được 3 năm rồi trung thu những năm sau này đã mạnh tay dứt áo – đầu bao nhiêu “fan” hỏi han...

Lâu lâu nhìn lại những hình ảnh của quá khứ, mừng mừng tủi tủi. Phải chi bà cụ dám nói “Ngày tôi chỉ đồ được 50 cái bánh xèo”; phải chi ông nghệ nhân nặn tượng dám la lên “chú chỉ nặn được 10 con một ngày các cháu ơi”; phải chi ban đầu tôi từ chối những người lạ trên mạng khi họ đặt hàng khi biết thừa mình chưa giỏi bán buôn chụp giựt...

Trong cái rủi có thêm cái may nữa là 10 năm trước bán bánh tưởng không lời, giờ nhìn lại thấy lời được cái da đầu vẫn còn tóc. Chuyện những đàn heo đã xảy ra từ hồi xưa lắm, khi bán hàng thu bạc các chưa “gây thâm hụt cho nền kinh tế. Chớ nếu là bây giờ chắc tôi sẽ hói đầu vì chính quyền đang đánh thuế trên doanh thu chứ không phải tiền lời, nếu như vậy chắc tôi phải vay nợ để trả thuế. Không biết bên Mỹ, Xiêm hay Nhật Bản, họ có đóng thuế trên doanh thu mà không trừ tiêu, đường, mắm, muối, xăng xe và hao hụt? Đầu bếp rang một ký tôm mà lỗ miệng thử một con, coi như vừa lỗ tiền con tôm vừa thâm hụt tiền thuế... Cũng thầm mừng là sau chuyện đàn heo năm đó, tôi có kinh nghiệm mà... từ chối nhiều người bạn đã khuyên tôi nên bán đồ ăn trên mạng (sau khi ăn thử đồ tôi nấu).

Vậy đó chứ mở miệng ra than một tiếng là bị kêu “ba que”, “khát nước”, “phản động”... liền. Không cái khuôn nào chặt hơn cái khuôn tư tưởng. Như sáng mờ tờ báo thấy nhà báo viết

*“Sáng 17-11-2025, mưa lớn kết hợp việc các hồ thủy điện trên thượng nguồn đồng loạt xả khiến nhiều khu vực tại thành phố Đà Nẵng tiếp tục ngập. Đây đã là lần thứ 5 trong vòng 20 ngày qua người dân tại các xã Đại Lộc, Thượng Đức, thành phố Đà Nẵng (huyện Đại Lộc, tỉnh Quảng Nam cũ) phải chạy lũ.”*

Ngồi thần thờ, biết là đã có nhiều đồng bào mất người thân, nhiều người mất trắng, thân mình nghèo không giúp được gì. Cũng muốn gõ vài câu truy nguyên do gốc rễ rồi thôi... Bởi có những sự thật ai cũng biết mà không ai biết nói sao cho “vuông” với cái khuôn.

Từ khoảng 2018–2025, cụm **“ba que”** được dùng như một bùa chú để dán nhãn bất kỳ ai dám đặt câu hỏi, hay chỉ cần than thở chuyện đang xảy ra trước mắt. Chỉ cần ghi *“ô nhiễm sông Tô Lịch”, “giáo dục xuống cấp”, “Formosa”, “rừng rách, núi tét”* hay *“tại sao không minh bạch tiền từ thiện”* là lập tức bị quy chụp **“thế lực thù địch”**, *“được nước ngoài chống lưng”*. Có người bị chuyển qua “Cali” chỉ sau một bình luận **“Tôi tự hào là người Việt, nhưng tôi buồn khi thấy biển chết”**. Buồn cũng không được phép nữa.

Thay vì yêu nước theo khuôn mẫu: đăng cờ lên trang cá nhân vào những ngày tổ trưởng khu phố kêu cư dân treo cờ trước cổng, share bài *“Việt Nam thắng dịch xuất sắc”* rồi nhắm mắt lướt qua những bài về đại án Việt Á, *“chuyến bay giải cứu...”* Nhiều người chọn yêu nước bằng cách im lặng, thờ dài.



Sáng 17-11-2025, mưa lớn kết hợp việc các hồ thủy điện trên thượng nguồn đồng loạt xả khiến nhiều khu vực tại thành phố Đà Nẵng tiếp tục ngập. Đây đã là lần thứ 5 trong vòng 20 ngày qua người dân tại các xã Đại Lộc, Thượng Đức, thành phố Đà Nẵng (huyện Đại Lộc, tỉnh Quảng Nam cũ) phải chạy lũ. Tại ai thì... – Nguồn: vov.vn

Hồi đó, khi coi video những người đào thoát khỏi Bắc Hàn kể khi nhỏ tin rằng Kim Jong-il có thể đọc suy nghĩ từ xa. Họ sợ đến mức không dám nghĩ xấu về Lãnh tụ vì tin Người có thần giao cách cảm. Hình phạt cho “tội tư tưởng” nặng hơn cả tội trộm: cả 3 đời gia đình đi trại cải tạo. Tôi đã thấy may vì người Việt muốn nghĩ gì nghĩ, không sợ bị đọc suy nghĩ, nhưng bù lại, người Việt chỉ sợ bị đọc... bình luận. Ngay cả người Việt lớn

lên ở nước ngoài, ***nếu muốn về Việt Nam “kiếm ăn” thì “khôn hèn” giữ cái miệng lẫn giữ cái... tay.*** Khi đã bị “chiếu tướng” thì một bình luận từ ngàn năm trước cũng có thể trở thành phát đạn bắn vào sự nghiệp. Nhiều nghệ sĩ hải ngoại sẽ hiểu điều này!

Xã hội này đang chia ra 2 lựa chọn:

- Một là ngoan ngoãn chui vào cái khuôn cho sẵn – dù méo mó, chật chội, làm ta “hết vui” – nhưng có thể sẽ được yên thân.
- Hai là từ chối cái khuôn, không chắc vui cũng chẳng chắc sẽ yên thân, nhưng bất hồi vì mọi thứ xảy ra, bởi mọi con đường sẽ đi đều do mình quyết định.

Những điều chân phương khi bị ép vào một cái khuôn sẽ biến chất trước khi biến mất.

DU